

Otros acentos

PEDRO GELABERT

Volver al hogar

Admirado ante el movimiento de apoyo a aquellos a quienes las entidades financieras han determinado *expulsar de sus hogares*, me he sentido en la necesidad de compartir un cierto paralelismo con nuestra experiencia colectiva.

Desde el punto de vista del relato bíblico, nuestra historia gravita entre dos grandes *desahucios*: el primero, cuando fuimos expulsados de nuestro primer hogar, el jardín del Edén; el segundo, y último, cuando somos *desahuciados del cuerpo que hemos estado habitando*. En la Biblia se explica que ambas experiencias están íntimamente relacionadas.

No es por nada que la palabra *desahuciar* signifique no sólo “despedir a un arrendatario”, sino también “quitarle las esperanzas”; es decir, despojarle de su confianza, de su crédito. En nuestro caso, lo que nos hizo perder aquella *primera vivienda* fue nuestra injusticia, el poco crédito a la advertencia de Dios: *Del árbol del conocimiento del bien y del mal no comerás; porque el día que de él comieres, ciertamente morirás*. Le dimos más crédito a su enemigo: *No moriréis; sino que sabe Dios que el día que comáis de él, serán abiertos vuestros ojos, y seréis como Dios, conociendo el bien y el mal*. Lo que precisamente nos *desahucia de la vida* es haber alcanzado ese conocimiento. En cierto sentido es como si con nuestro injusto acto de menosprecio hubiéramos *desahuciado* a Dios de nuestras vidas.

Por supuesto, ¡no es el final de nuestra historia! Jesús de Nazaret no sólo declaró que había venido desde la Casa del Padre y que a esa Casa iba a regresar una vez hubiera resuelto el problema del pecado y la muerte, abriendo así la puerta de nuestra reconciliación con Dios, sino que también afirmó que en aquella Casa hay *muchas moradas*, y que se iba a preparar lugar para aquellos que *quieran vivir donde él vive*. Hay una nueva vida en un nuevo lugar con un nuevo cuerpo.

No estaba en los planes de nuestro Creador que viviéramos *desahuciados* de Él para siempre: hay un regreso a la Casa del Padre; y Jesús contó en una de sus más entrañables parábolas que el Padre nos aguarda con los brazos abiertos. ¡Hay que volver al Hogar!

Desinformació o cortina de fum?

D ivendres passat la Revista del Vallès va publicar l'article *Sumem per la promoció econòmica i l'ocupació*, signat pel Sr. Pere Rodríguez, conseller Comarcal de Promoció Econòmica, en el qual al·ludeix a la Fundació Universitària Martí l'Humà i a mi personalment amb afirmacions que em veig en l'obligació de puntualitzar.

Diu el Sr. Pere Rodríguez: *“aquesta revista dedicava una pàgina a exposar el punt de vista d'una fundació privada sobre les polítiques que cal fer per promoure l'economia i l'ocupació a la comarca”*. Puntualització: Únicament són opinions de la Fundació Universitària Martí l'Humà les que van signades per algun representant seu o pel seu Departament de Comunicació. Per tant, en aquest cas, les opinions de la FUMH només ocupen la mitja pàgina signada per mi.

Diu el Sr. Rodríguez: *“...el consens és l'acord produït pel consentiment entre tots els membres d'un grup, la qual cosa esdevé incompatible amb l'estratègia d'algun actor de la comarca que, de tan vehement, esdevé agressiva. Sigui com sigui, allò que semblava haver començat com un malentès, cada dia que passa es revela més com una manca de voluntat per arribar a acords. Un cop més, com hem dit en públic i en privat, esperem poder redreçar-ho”*. Com a exemple de la voluntat d'acord del Consell Comarcal, cito textualment la carta que el seu President, Sr. José Orive, em va adreçar el dia 22 d'abril a la FUMH: *“...es fa difícil trobar l'encaix al projecte que ens ha presentat... Lamento si hi ha hagut algun malentès durant aquests mesos, i espero que aquesta comunicació hagi estat prou aclaridora...”*. El senyor Orive no deixa, doncs, cap possibilitat per arribar al consens. És una opció legítima que respectem, però inequívoca. Aquesta claredat es produeix després de cinc mesos de presentar-li el projecte. En relació al que vostè anomena *“estratègia que de tan vehement esdevé agressiva”*, vull entendre que és la seva opinió personal subjectiva i que, com a tal, no és la del Consell Comarcal. Per aquesta raó, i per evitar malentesos, jo opto per guardar-me les meves opinions personals en relació a l'estil del seu article i sobre la seva eficiència com a Conseller Comarcal de Promoció Econòmica. Tampoc opinaré sobre els cinc mesos llargs que ha tardat el Consell Comarcal en donar una resposta concreta a la nostra oferta de col·laboració en un tema tan prioritari com és l'ocupació. Finalment, sobre la manca de voluntat per arribar a acords, crec que el lector ha de saber que el dimecres, dia 9 de maig, al despatx del gerent del Consell Comarcal, Sr. Ignasi Valls, va tenir lloc una reunió entre ell i el Sr. Jordi Salayet, patró, membre de la direcció de la FUMH i responsable de l'Aula d'Empreses que impulsa l'Acord Supramunicipal per l'Ocupació. En aquesta reunió tots dos van pactar que, per evitar més malentesos i redreçar la situació, reiniciariem des de zero les relacions de les nostres organitzacions, establint un esperit nou de col·laboració i pensant sobretot en el futur.

Diu el Sr. Rodríguez que el Consell Comarcal fa la primera proposta de creació de l'Agència el 2008, i ell mateix reconeix que quatre anys després som on érem. Aquest és un dels problemes. L'altre, derivat del primer, és ara la credibilitat.

Afirma el Sr. Pere Rodríguez que aleshores (2008) la proposta de creació de l'Agència es va presentar a “tots” els actors polítics, econòmics i socials. Això no és del tot cert. Nosaltres

aquell any ja érem una de les organitzacions que generàvem més ocupació a la comarca i ningú ens va convidar a parlar-ne.

Segons el Sr. Rodríguez, la creació de l'Agència de Desenvolupament Econòmic de la comarca *“no ha de representar cap despesa addicional per als municipis”*. Ho celebro. L'Acord Supramunicipal per l'Ocupació tampoc. La diferència rau en el fet que mentre l'Agència de Desenvolupament Econòmic haurà de pagar-la totalment alguna administració pública amb diners de tots, l'Acord Supramunicipal per l'Ocupació, no.

Segons el Sr. Rodríguez, *“la Fundació Universitària Martí l'Humà té uns interessos tan legítims i benintencionats com privats i particulars”*. Li he de dir al respecte que la FUMH va ser impulsada per una institució pública. Tanmateix, com totes les fundacions del país, per imperatiu legal, té la condició d'organització privada (en aquest cas, amb participació pública). Això no vol dir pas, però, que els seus interessos siguin privats i particulars. També són entitats privades els sindicats, per exemple, i no crec que defensin interessos privats o particulars.

El Sr. Rodríguez diu *“ens (sic) costa d'entendre (que la FUMH), lluny de voler participar en aquest diàleg necessari entre tots els actors implicats, mostri tan baixa consideració per les estructures de les administracions que pretén suplantar i dels quals vol nodrir-se”*. La nostra predisposició al diàleg està demostrada des que la primera setmana de novembre de 2011 vam presentar el projecte d'Acord Supramunicipal al Consell Comarcal fins el dia 9 de maig, data de la reunió que, a petició nostra, va mantenir el Sr. Salayet amb el gerent del Consell, Sr. Valls, amb els resultats comentats anteriorment. Ara bé, el que em sembla greu és l'acusació segons la qual la FUMH *“mostra tan baixa consideració per les estructures de les administracions que vol suplantar”*. Imagino que el Sr. Rodríguez sap que suplantar una administració és un delictes. En aquest sentit li demano al Sr. Rodríguez en quina part del meu article es basa per a fer una afirmació tan greu i l'emplaço formalment a rectificar-la.

Al marge de les afirmacions poc fonamentades del seu article i de la demanda pública de rectificació que li formulo en relació a l'acusació que la FUMH vol suplantar a determinades administracions, desitjo pel bé de la nostra comarca que l'Agència de Desenvolupament Econòmic que el Consell Comarcal va començar a impulsar el 2008 no tardi quatre anys més a fer-se realitat i, a més, que sàpiga trobar fórmules de finançament que no costin diners als contribuents. Desitjo també que els recursos de què disposi el Consell Comarcal per a fer polítiques en favor de l'Ocupació es gastin prioritàriament en aquest objectiu i no en mantenir estructures de dubtosa eficiència, vistos els resultats obtinguts fins ara. No qüestiono la funció del Consell Comarcal. Vaig defensar per escrit fa molts anys la seva creació. Tanmateix, crec que quan una institució necessita la part més important del seu pressupost per a mantenir-se ella mateixa, alguna cosa no s'està fent bé.

SANTIAGO CUCURELLA

director de la Fundació Universitària Martí l'Humà

ACLARIMENT. Sense cap ànim de polèmica i simplement per fer honor a la veritat, haig de fer referència a la nota apareguda al VALLÈS del passat 17 de maig sobre la raó de no signar-se l'Acord Supramunicipal d'Ocupació. Es deia en aquesta nota que la Revista no va demanar-ne l'opinió al Consell Comarcal perquè a la reunió

del dia 2 de maig a la Garriga no hi havia cap representant del Consell. Doncs bé, en aquesta reunió del dia 2, jo hi vaig assistir, i com ja saben, a més d'alcalde de Santa Eulàlia sóc conseller comarcal amb delegació d'àrea. Queda aclarit.

Joaquim Brustenga i Etxauri